

PRELUDIUM

MAANDBLAD VOOR LIEFHEBBERS VAN KLASSIEKE MUZIEK

ZANGTEKSTEN

FANNY HENSEL-MENDELSSOHN: HERO UND LEANDER

Still ruht das Meer,
und hat den weiten Farbenbogen
vom fernen Blau, bis zu des Ufers Gold,
als liebliche Verkündigung gezogen,
dass es den Wünschen meiner Seele hold.

Wasserfrische, Abendgluten, lustiger Delphinen Scherz.
Ach! Traget bald ihr hellen kühlen Fluten,
mir den geliebten Freund ans treue Herz.

Heißes Sehnen löst in Tränen,
liebessel'gen Tränen, mir den Blick.
Bald in diesen Armen wird erwarmen
meine Wonne, mein Glück.
Nach kalten Fluten der Liebe Gluten.
O kehrte dann nimmer der Morgen, nimmer zurück.

Hinab ihr Sonnenrosse!
Herauf stille Nacht.
Willkommen, dem Herzen, das liebend wacht,
leih deine Schleier gegen Verrat
dem Wagenden auf dem gewohnten Pfad.
O Dank, schon naht das Dunkel,
der Fackel Gefunkel sei nun
dem Teuren ein leitender Stern.

Aber wehe! Von fern hör' ich Donner rollen,
die Wogen grollen bäumend herauf.
Alle meergewohnten Vögel fliehen fern, nirgend mehr ein Segel,
es blinkt kein Stern, die Fackel erlischt,
nur der Blitz zischt über die schäumende Fläche,
und Wetterbäche stürzen in des Meeres Schoss.
Weh mir! Alle schrecken sind los,
fassen mit tausend Armen nach meinem Haupte.
Ach! dass ich glaubte der trügenden Flut.
Dräuender rollt es rings um mich her,
schreckender grollet drunten im Meer.
Götter, schützet meine Liebe.
Erbarmen! Errettung! Ihr Fluten, raubet mir ihn nicht.
Himmel, dort naht er und kämpft, das ist er Leander! Leander!
Leuchtet, ihr Blitze!
Weh! Er sinkt.
Ich folge.

Tekst: Wilhelm Hensel

Kalm rust de zee.

Hij heeft een wijde kleurenboog gespannen – van veraf blauw tot aan strand goud –
als een lieflijke erkenning
van de wensen die mijn ziel koestert.

Waterfrisheid, avondgloed, tuimelende dolfijnen hebben pret.

Ach! Heldere, koele golven, breng mij gauw de geliefde vriend aan het trouwe hart.

Vurig verlangen doen tranen,

van liefde overspoelde tranen, mijn ogen vullen. Spoedig zal mijn gelukzaligheid, mijn geluk,
in zijn armen weer opleven.

Op koude golven volgt het liefdesgloeien.

O laat de morgen nimmer, nimmer terugkeren.

Daal af, zonnepaarden!

Kom, kalme nacht.

Heet het hart dat vol liefde wacht, welkom
en bescherm de moedige geliefde

met jouw sluiers tegen verraad op zijn weg.

Godzijdank, de duisternis valt,

de fonkelende fakkel wijst nu

mijn dierbare als een ster de weg.

Maar wee! In de verte hoor ik donder rollen,

de golven richten zich dreigend op.

De zeevogels zijn gevluht,

nergens meer een zeil te zien,

geen enkele ster schittert, de fakkel dooft,

alleen de bliksem knettert over het schuimend oppervlak,

en hoosbuien storten zich in de boezem van de zee.

Wee mij! Alle verschrikkingen zijn los[gelaten],

grijpen met duizend armen naar mijn hoofd.

Ach, dat ik het bedrieglijke tij heb geloofd.

Dreigender omspoelt de zee mij,

nog angstaanjagender rommelt het in de diepte.

Goden, bescherm mijn liefde.

Genade! Redding! Jullie golven, beroof mij niet van hem.

Hemel, daar nadert hij en vecht, dat is hem, Leander! Leander!

Schijn, jullie bliksemschichten!

Wee! Hij verdrinkt.

Ik volg hem.

Vertaling: Henriëtte Straub